

Україно, плачу слізьми над тобою

Леся Українка

Україно! Плачу слізьми над тобою...
Недоле моя! що pomoже ся туга?
Що вдію для тебе сією тяжкою журбою?
Гай-гай, невелика послуга!

Чи я ж би такої бажала роботи?
Чи я ж би терпіла бридкі твої пута?
Багато у серці моїм і одваги, й охоти...
Та й я ж у кайдани закута!

Ох, сльози палкі - вони душу палили,
Сліди полишили огнисті навіки.
Ті жалі гіркії - вони мені серце зв'ялили!
Даремні для нього всі ліки.

Чи ж мало нас плаче такими сльозами?
Чи можем ми, діти, веселими бути,
Як ненька в недолі, в нужді побивається нами?
Де ж тута веселого слова здобути?

От знову ридання оті навіснії
У грудях мені закипають.
Ой доле! Невже сі ридання тяжкі голоснії
Отак надаремне лунають?

Говорять, що матері сльози гарячі
І тверде, міцнее каміння проймають;
Невже найщиріші кривавії сльози дитячі
Ніякої сили не мають?